

KULTAINEN KILPIKONNA

Joka vuosi samaan aikaan kokoontuvat eräällä pikku saarella mannerten välissä jokaisen maan eläimet ja silmäätekevät pitämään suurta kokousta ja keskustelemaan tärkeistä asioista. Eräänä hieman synkkänä aamuna sanoi käärme,joka edusti erästä pientä Afrikan maata: "Minä tuon esille jotakin", ja hän katsoi omahyväisesti ympäri väkijoukkoa. "No?", haukotteli Egyptin krokotiili ja valmistautui antamaan pari hyödylliseltä kuulostavaa kommenttia ja nukkumaan sen jälkeen istunnon lopun. "Ongelma, josta meidän pitäisi puhua tänä päivänä", jatkoi käärme kuiskaten varmasti, "on se, että me emme ymmärrä toisiamme. Vain sivistyneimmät kansastamme pystyvät puhumaan useampaa kuin kahta kieltä, eivätkä ne kielet ole koskaan samoja."

Eläimet olivat karttaneet jo monta kertaa taitavasti tätä kysymystä, sillä oli epämukavaa miettiä kysymyksiä, joihin ei tiedetty vastausta, ja nyt he törmäsivät siihen kaikella voimalla ja alkoivat kaapia ja kuopia jaloillaan ja kuiskutella.

"Entä sitten", kysyi irlantilainen menninkäinen hermostuneena ja käänsi ruukkunsa ympäri istuakseen sen päällä (maailmantalouden kriisin takia siinä ei ollut sisällä muuta kuin yksi nappi). "Mehän olemme tulleet toimeen hyvin tähän asti,vai kuinka?" "Se ei ole totta", totesi lammaskoira Skotlannin Ylämaalta, joka oli vilustuneen Nessien sijainen. "Me emme kykene välittämään tärkeitä uutisia. Koalat eräissä osassa sademetsää eivät tiedä, että tulipalo raivoaa toisessa osassa. Kalat kuolevat veden saastumisen takia,koska kukaan ei kerro niille, että öljyvahinko lähestyy."

Ja me täällä kokouksessa joudumme joka vuosi vetämään arpaa päättääksemme,mitä kieltä käytämme kokouksessa. Tämäkö tarkoittaa,että tulemme hyvin toimeen keskenämme?" se mölisi vahvistaakseen sanojaan,laskeutui makuulle ja jatkoi märehimistään.

Vähän aikaa vallitsi hiljaisuus,jonka aikana kehittyi joidenkin erikoisen laiskojen eläinten päässä murha-aikeita kokematonta lammasta kohtaan. Sitten yhtäkkiä astui esiin päättäväisesti Arabian leijona. "Meidän tulisi valita minun kieleni!" Se nosti tassuansa ja tarkasteli mielenosoituksellisesti kynsiään:

"Koska olen meistä vahvin, nopein ja vaarallisin. Ja onhan luonnonlaki, että vahvempi voittaa. Näin on ongelma ratkaistu. Jokainen opettelee sen, ja kaikki ymmärtävät toisiaan." "Voi ei", vastasi lisko,josta kukaan ei tiennyt tarkasti, mistä se oli kotoisin. "Minun kieltäni käytetään. Minä olen olento, jolla on pisin sukupuu. Polveudun aina dinosauruksista asti, ja minun jos kenen pitäisi tietää paljosta perinteestä johtuen, mikä on parasta."

Yleisöstä kuului hyväksyvää muminaa, ja lisko suuntasi leijonaan halveksuvan katseen. "Miksei oteta minun kieltäni?" huusi korkea ääni voittaakseen melun, ja kun sarvikuono astui syrjään, tuli kaniini etualalle. "Minä olen hyvin lisääntymiskykyinen ja minun maani kieli myös."

Hyeena nauroi ja sai seepralta kavioniskun kuonoonsa. "Minä olen myös hyvin hedelmällinen. Ottakaamme tuki minun kieleni", sanoi hiiri hyvin varovasti. "Ja minä!" huusi vompatti samanaikaisesti antiloopin kanssa. "Ja minä..", murisi leopardi.

Pian kävi ilmi, että jokainen eläin ja jokainen maa halusi määrätä kielen, jonka kaikki muut oppisivat ja että kukaan ei ollut valmis antamaan periksi tuumaakaan naapurinsa hyväksi.

Pieni kilpikonna, joka ei edustanut mitään maata vaan ainoastaan asui sillä saarella, kuuli jatkuvan huutamisen ja alkoi hitaasti, kuten kilpikonnien on tapana, ryömiä kohti kokousta. Kun se oli saapunut sinne, se etsi itselleen korkeimman kallion ympäristöstä ja kiipesi sille. "HILJAA!" Kauhea karjunta sai eläimet vapisemaan, ja ne kaikki tuijottivat yhtäkkiä kuin narusta vedettyinä pikku pistettä isolla kivellä.

Kilpikonna hymyili tyytyväisenä ja oli ylpeä äänensä voimakkuudesta. "Luulen", sanoi se ylväällä äänellä, "että minulla on ratkaisu pulmaanne." Hyeena nauroi jälleen, mutta piti vielä oikea-aikaisesti tassuaan kipeän kuononsa päällä, niin ettei sitä voitu jälleen piestä.

"Miksi ei luoda uutta kieltä?" jatkoi kilpikonna kalliollaan. "Luodaan kieli, joka on helppo oppia ja helppo ääntää ja jota kaikki maailmassa käyttävät. Kieli, joka ei syrji eikä suosi mitään maata." Se tarkasteli eläimiä alapuolellaan, jotka tuijottivat häntä tyrmistyneinä, ja toivoi, että hänen ehdotuksensa hyväksyttäisiin. "Ja miten..", aloitti leijona hitaasti ja äkäisesti, "meidän pitäisi saada aikaan tämä kieli?" Kilpikonna teki jalallaan riemuitsevan liikkeen, sillä hitaalla matkallaan kokoukseen se oli voinut miettiä asiaa perusteellisesti.

"Minä selitän sen teille", se aloitti ja puhui vielä monta tuntia lisää, ja mitä enemmän hän puhui ja selitti asiaa, sitä useammat eläimet suhtautuivat myönteisesti ajatukseen. "Suurenmoista!" huomautti krokotiili. "Ihmeellistä!" sanoi leijona. "Meidän pitäisi palkita hänet", päätti irlantilainen menninkäinen. "Tietysti!" yhtyivät häneen muut eläimet. "Mutta miten?"

"Minä otan sen hoitaakseni", kuului voimakas ääni yleisön joukosta, ja haltijatar Hollywoodista USA:sta porhalsi ylös kivelle, jolla kilpikonna kyyhötti. Haltijatar nosti taikasauvansa, lausui muutaman taikasanan, ja kultasadetta valui pikku kielenkeksijän päälle, kunnes se peittyi kokonaan kultaan.

"Nyt me tunnistamme sinut aina suurimpana auttajanamme ja voit osallistua jokaiseen kokoukseen", se selitti, ja yleisö sen alapuolella osoitti suosiotaan. "No älkäähän nyt", sanoi haltijatar, kumarsi ja livahti takaisin paikoilleen. Mutta kilpikonna, ylhäällä kivellä, hymyili leveintä hymyään ja oli sitä mieltä, että kaiken kaikkiaan se voi olla erittäin tyytyväinen itseensä.

Tosi tarina, jonka on kertonut Katharina von Radziewsky kesäkuussa 2003.
Pekka Korhonen, Kuhmo, Finland.